

Thesis Title	Effects of Family Caregiver Capacity Building Program on Care Ability and Quality of Care of Dependent Elders	
Author	Mrs. Supichaya Wangpitipanit	
Degree	Doctor of Philosophy in Nursing	
Advisory Committee	Asst. Prof. Dr. Sirirat Panuthai	Advisor
	Asst. Prof. Dr. Khanokporn Sucamvang	Co-advisor
	Assoc. Prof. Dr. Duangruedee Lasuka	Co-advisor
	Prof. Sutthichai Jitapunkul, M.D.	Co-advisor

ABSTRACT

The dependent elder is a person who losing the ability to perform the activities of daily living (ADL) due to physical, psychological, emotional and socioeconomic impairment resulting in a need for assistance from others in holistic care. The randomized control trial pretest-posttest control group design aimed to investigate the effectiveness of the family caregiver capacity building program on care ability and quality of care of dependent elders.

A sample of 55 family caregivers, currently caring for dependent elders residing in 2 rural communities Bang Pa-In district, Phra Nakhon Si Ayutthaya province, who met the inclusion criteria were recruited. The subjects were randomly assigned into two groups; the experimental group (26 people), who received a program developed based on the conceptual framework of family empowerment by Hulme (1999), and the control group (29 people), that received monthly home visits from health volunteers, from under the jurisdiction of the Sub-district Health Promoting Hospital. Data on care ability and quality of care of family caregivers were collected at baseline, 3 month, and 6 month after entering the program by using the Caregiver's Care Ability Scale, and the Quality of Care Assessment Scale that have been approved for quality. Data were

analyzed using descriptive statistics, Chi-square test, Fisher's exact test, independent t-test and paired t-test.

The results showed that the experimental group had an average score of caregiver's care ability higher than before entering the program, and better than the control group at the significant level of $p < .05$. In addition, the experimental group had a higher average score of quality of care than before entering the program, and much better than in the control group at the significant level of $p < .05$.

The results of this study can contribute to nursing knowledge in strengthening capacity of family caregivers to provide care for the dependents elders effectively.

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของโปรแกรมเสริมสร้างศักยภาพผู้ดูแลในครอบครัวต่อ ความสามารถในการดูแลและคุณภาพการดูแลผู้สูงอายุ ที่มีภาวะพึ่งพิง	
ผู้เขียน	นางสุพิชญา หวังปิติพาณิชย์	
ปริญญา	พยาบาลศาสตรดุษฎีบัณฑิต	
คณะกรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริรัตน์ ปานอุทัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร สุคำวัง รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงฤดี ลาสุขะ ศาสตราจารย์ นายแพทย์สุทธิชัย จิตะพันธ์กุล	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

ผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงเป็นผู้ที่สูญเสียความสามารถในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันเนื่องจากความบกพร่องด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และเศรษฐกิจ ส่งผลให้ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือจากบุคคลอื่นในการดูแลแบบองค์รวม การศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยแบบทดลองวัดสองกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมเสริมสร้างศักยภาพผู้ดูแลในครอบครัวต่อความสามารถในการดูแลและคุณภาพการดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงที่อาศัยอยู่ใน 2 ชุมชนชนบทของอำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 55 ราย กลุ่มตัวอย่างถูกสุ่มเข้ากลุ่ม 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมเสริมสร้างศักยภาพผู้ดูแลในครอบครัวที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดการเสริมสร้างศักยภาพของครอบครัวของฮูม (Hulme, 1999) จำนวน 26 รายและกลุ่มควบคุมได้รับการเยี่ยมบ้านจากอาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุตามนโยบายให้บริการสุขภาพในความรับผิดชอบโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเดือนละ 1 ครั้งจำนวน 29 ราย รวบรวมข้อมูลความสามารถในการดูแลและคุณภาพการดูแลของผู้ดูแลในครอบครัวก่อนและหลังการได้รับโปรแกรม 3 เดือนและ 6 เดือน โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการดูแลและแบบประเมินคุณภาพการดูแลซึ่งได้ผ่านการทดสอบคุณภาพแล้ว วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา สถิติไคสแควร์ สถิติทดสอบฟิชเชอร์และสถิติที

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงสูงกว่าก่อนเข้าโปรแกรมและสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$ นอกจากนี้กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคุณภาพการดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงดีกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมและดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$

ผลการศึกษาสามารถนำไปสู่องค์ความรู้ทางการพยาบาลในการเสริมสร้างศักยภาพผู้ดูแลในการให้การดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved